

Կ Ո Յ Ս Ի Ն Թ Ա Ղ Ո Ւ Մ Ե

Յրա Անճեկիսյ,

Ի՛նչ թոյ կը բախանցէր քո հողիկդ այն պահուն,
Երբ մտածումիդ աշխարհին մէջ յայտնուեցաւ հրաշայի
Այն զաղախարը վնիս, քիւրեղային եւ անհուն,
Ու ցաւագին.

Յրա Անճեկիսյ, քսկ' թոյսին այն շուկին, քսկ' երկինքն այն կապոյց

Ո՛ր աստղերուն կրակին մէջը կ'այրի...

Հող կ'իջեցնեն կոյսը որուն կողերէն ծնաւ աստուածն որբերուն,
Այրիներուն, ճնամկներուն, խեղճներուն,
Բոլոր անոնց որ արիւնտ ծնոխորով ճորտին կաշեցան,
Բոլոր անոնց որ սպասեցին գիշերներուն մէջ անձայն
Երբեք երբեք չի ծարող արեւներու.

Յրա Անճեկիսյ,

Երբ վրձինեկ մարմին հաղաւ այն զաղախարն անսահման,
Ըսկ', քսկ', ունեցա՛ր խորունկ շենք մը արտաւանդու...

Եւ հիմա կ'օրօրկ', կ'օրօրկ', կ'օրօրկ'

Տըղան մայրը, փոքրիկ անոյ, հողի խաճաւորով պարուրած,
Իր քեւերուն մէջ այնքա՛ն զոյշ, մեղմիկ, շուշաններէ
Հիւստած պսակի մը հետեւ.

Օրօ՛ր լուսեղ հողիին,

Քեքեւ կապոյց հողիին,

Տաւալի մը պէս անհմայ ստուերին մէջ իրիկուան.

Օրօ՛ր, Յրա Անճեկիսյ, օրօ՛ր...

Ու քո՛ղ մարմինն իշնէ գերեզման,

Երբ հողին իր օրօրոցն է գսած, ինչպէս քոցածաւ իր թոյնն հրեղին,

Մարմինն ի՛նչ փոյր իր անխնին քնին տակ, իր խորհուրդին մէջ մահաւան,

Երբ հողին կակաւ մըն է փրցում յաւերժութեան ոսկեճաճանց արեւներէն...

Օրօ՛ր, Յրա Անճեկիսյ, օրօ՛ր հողիին որ արշալուստած

Գեղեցկութիւնն է մոսայլ այս գիշերէն վերջ կեանքին.

Տըղան իր մայրը կ'օրօրէ ի՛նչ փայտօրէն պզտիկցած,

Ինչպէս երբ վերածնունդ ըլլար պտուղն իր հրաշայի ծաղիկին...

Ինչպէս երբ դարձած ըլլար ջուրն աղբիւրին ուր կ'երգէր խորն անդորրիկ սափորին

Ձի բանտարկուած իր անհուն շրտաբանով քիւրեղեայ,

Ինչպէս երբ միեւնոյն վնիս ցոյժով դառնային

Մեռած ամբողջ արեւներն երկինքին մէջ շափուղայ,

Ու կորստած թոյրերն ամբողջ՝ իրենց կարմիր վարդերուն...

Գանձիք:

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱՅԻ

